

og nu nævnet – varetager, skal ses som en videreudvikling af den gældende museumslovs § 12 om samarbejde mellem de kulturhistoriske lokalmuseer og Nationalmuseet, respektive fredningsstyrelsen.

For at sikre en fagligt tilfredsstillende kvalitet og prioritering af undersøgelsesarbejderne i Danmark, og for at sikre den bedst mulige udnyttelse af begrænsede ressourcer til disse formål, er det nødvendigt med en landsdækkende samordning af det arkæologiske undersøgelsesarbejde.

Til nr. 2

De retningslinier, som nævnet skal formulere, sigter imod, hvorledes de forskellige typer af undersøgelser bør tilrettelægges og udføres både ud fra faglige og økonomiske hensyn, herunder også regler for dokumentation og registrering. Retningslinierne sigter tillige imod en afgrænsning af de arkæologiske emnekredse, som det på det pågældende tidspunkt findes særligt vigtigt at få belyst gennem undersøgelser og indsamling.

Endelig sigtes der imod en fordeling af opgaverne mellem de forskellige museer, der sikrer den bedst mulige udnyttelse af disses kapacitet og specialkundskaber, og således at man i videst muligt omfang undgår, at flere museer på samme tid uafhængigt af hinanden søger at løse opgaver, som ud fra en overordnet betragtning måtte findes ikke at burde beslaglægge så omfattende ressourcer.

Til stk. 2

Nævnets arbejde efter stk. 2 retter sig imod de særlige arkæologiske opgaver, der behandles i § 26, jfr. den hidtidige naturfredningslovs § 49. I modsætning til § 30, stk. 1, der beskæftiger sig med den arkæologiske undersøgelsesvirksomhed i almindelighed, er der i stk. 2 tale om akutte undersøgelser, ofte af meget hastende karakter, af de jordfaste fortidsminder, der fremkommer ved jordarbejder.

Til nr. 1

Prioriteringen må tage hensyn til den trussel, som jordarbejdet frembyder for fortidsmindet, den bevaringstilstand, hvori fortidsmindet befinder sig, og fortidsmindets videnskabelige værdi.

Til nr. 2

Som nævnt under § 29 stilles der visse bevillinger til rådighed for rigsantikvaren, herunder en bevilling til dækning af de udgifter til § 26-sager,

som skal bekostes af rigsantikvaren efter § 26, stk. 3.

Til nr. 3 og 4

Vedrørende arbejdsplanerne henvises til § 11, stk. 1, nr. 9, § 18, stk. 2, og § 22, stk. 1, nr. 6. Fordelingen af undersøgelsesarbejdet sker på grundlag af arbejdsplanerne og de bemærkninger, som museumsrådene og eventuelt Statens Museumsnævnet har knyttet dertil. De vejledende retningslinier, som nævnet har formuleret i henhold til § 30, stk. 1, nr. 2, må også gælde for nævnets behandling af § 26-sagerne. Væsentligt for sagernes fordeling vil være de enkelte museers geografiske placering, deres faglige specialisering og deres faktiske muligheder for at gennemføre den foreliggende opgave. De arkæologiske undersøgelsesopgaver, om ikke varetages af et lokalmuseum, kan nævnet indstille henlagt til Nationalmuseet, og museet er umiddelbart forpligtet til at udføre disse opgaver, jfr. § 7, stk. 4.

Til nr. 5

Fund og andet dokumentationsmateriale må antages i almindelighed at ville tilgå det museum, der har udført undersøgelsen. Nævnet kan dog efter omstændighederne placere genstandene i andre museer, herunder Nationalmuseet.

Til nr. 6

Det er overordentlig vigtigt, at det arkæologiske undersøgelsesarbejde udføres med den største faglige sagkundskab. Det må derfor kræves, at de enkelte museer – ud over at opfylde betingelserne i § 11 – opfylder de specifikt arkæologisk-faglige betingelser, som det sagkyndige nævnt fastsætter i henseende til personale, udgravnings- og museums-teknik, fysiske rammer m.v.

Til stk. 3

Nævnets behandling af sager vedrørende undersøgelser og fund på havbunden foregår på samme måde som behandlingen af sager vedrørende undersøgelser og fund på landjorden.

Til stk. 4

Sager, hvor rigsantikvaren ikke er indstillet på at imødekomme en anmodning om deponering af danefæ, jfr. § 27, stk. 5, foreslås afgjort af nævnet.

Til § 31